

دوزخ غیبت و تهمت

« آبرو» سرمایه ای است که در طول یک عمر و بتدریج فراهم می آید، امام گاهی در یک لحظه، با حرفی، غیبتی، تهمت و شایعه ای بر باد می رود. وقتی آبروی کسی رفت، با چه قیمتی می توان آن را دوباره خرید؟ آیا این آب رفته دوباره به جوی برمی گردد؟ هرگز! زشتی غیبت را وقتی می فهمیم که پشت سر ما غیبت کنند و تلخی تهمت را وقتی حس می کنیم که به خود ما تهمت بزنند. اگر عیبی در کسی هست فاش ساختن آن به صورت غیبت، روا نیست و اگر خلاف و گناهی در کسی نیست، تهمت زدن و شایعه ای بی اساس را پذیرفتن و پخش کردن حرام است. کسی که تهمت می زند، دین و ایمان خود را خیلی ارزان فروخته و کسی که غیبت می کند، خیلی راحت و رایگان گناه دیگری را به دوش کشیده و خود را جهنمی ساخته است. این زبان کوچک، چه گناهان بزرگی که نمی کند شگفتا و دروغا که انسان، عنان و اختیار خود را به این عضو کوچک بسپارد، تا به راحتی حرمت عمر او را به آتش بکشد و آینده و آخرتش را تباه و سیاه کند. غیبت، هرچند به نظر شیرین می آید و نقل مجالس می شود، اما وقتی از درون آن جهنم بیرون آید، آیا باز هم شیرین است؟ حفظ آبروی یک مسلمان، مثل حفظ جان او واجب است. خدا را همه حاضر سنم و با تهمت و غیبت آبروی مسلمانان را نبریم و بازیچه دست شیطان نشویم!

اداره تبلیغات اسلامی آذربایجان شرقی